

Čerkvena priloga.

Priložena od katol. tiskovnega društva 28. šte. „Slov. Gospodarja“.

1888.

12. julija.

7.

Sladka gora, slavno Marijino svetišče na Štajarskem.

Dan 15. avgusta je radosten za celi kršćanski svet in za posameznega pobožnega kristjana, ker obhaja sv. mati katoliška cerkev ta dan imenitni in veseli praznik Marijinega vnebovzetja ali Veliko gospojnico. Kristjani hitijo navdušeni k Marijinim svetiščem v velikih trumah, v prav dalnje kraje, med čisto tuje ljudi.

Tudi verni in pobožni Slovenci ne zaostanejo v tem za drugimi narodi ter trumoma gredo na gornji, nemški Štajar k slovitej romarski cerkvi v Marijino-Celje; a zopet drugi se podajo proti Sladki gori, preimenitni romarske cerkvi Slovencev na Štajarskem. Vsak narod ima svojo slovito Marijino cerkev, h kateri z zaupanjem roma. Tako imajo Francozi slavni Lurd, tje je ono leto tudi iz Avstrije romalo nad 500 romarjev, da počastijo Marijo, ki se je revni deklici Bernardiki prikazovala. Lahki imajo Loreto; nemški Štajarci slovito Marijino-Celje; Dalmatinci Trsat; Goričani sv. Goro pri Gorici; Korošci sv. Višarje; Kranjci sv. Gore; Hrvati Majko Božjo na Bistrici, a mi Slovenci na Štajarskem — Sladko goro. Zato pa rečem že takoj v začetku: Dragi Slovenci, obnavljajmo Božjo pot na Sladko goro, tem rajši, ker je ž njo združeno še romanje v Šmarje in na tako imenovano Tinjsko goro. Romarji iz Slov. gorice še lahko obišejo domu gredoč „Črno goro“ in sv. Trojico v Slov. goricah. Toraj se napravimo z g. Cimpermanom:

„Le črez ramo torbo spet,
V roko les popotni,
Da grem gledat celi svet,
Kraj pustim tihotni!“

in z Vilharjem vzkliknimo:

„Na goro, na goro, — Na strme vrhé;
Tje kliče in miče — In vabi sreč.“

Veliko romarjev pride na imenovana svetišča iz zaobljube in pobožnosti, nekateri, in ti so, upam, — bele vrane iz hudobije, tatvine, slabega znanja, česar človeka Bog varuj povsod in še najbolj na takih slavnih krajih. Akoravno sem že v časih pisal o tem slavnem svetišči iz zahvalnosti, da me je Marija rešila iz smrtne nevarnosti, vendar še mi vest ne da miru, moram še toraj enkrat povzdigniti glas.

Srce človeško si želi hitra krila, da bi brez odloga se moglo v lepi cerkvi radovati pred Marijo, ki je pribežališče grešnikov, in

že razlijati pobožna čutila tamkaj. Ta goreča želja se nam kmalu izpolni, ko končamo dolgo pot iz Slov. gorice, od slovensko-nemške meje. Procesija se pomika vedno bliže proti slavni cerkvi, po kateri že vsak iz srca hrepeni. Zvoni začno milodoneče trijančiti, duhovniki pridejo in z njimi se prinesó bandera in blagoslovljena voda nasproti, vsi pokleknejo in duhovnik molijo nekaj molitev, nas poskropijo in gredo z nami proti cerkvi. Vsi pa kličemo besede:

„Marija, Marija, — Češčena mi bod!“

Po mnogih stopnicah, kjer ubogi berači držijo roke svoje nasproti, pride se v obzidje in do cerkve, stoječe proti jugu; ona ima dva zala zvonika in kuplo nad glavnim altarjem, ter je zidana v podobi križa. Procesija se vije in prepeva okolo cerkve in naposled v njo. Vsakega romarja prvi pogled je na Marijo. Vsi pa padejo na kolena, kakor da bi jim kakošnja nevidna moč naglo noge podmeknila, in tako se pomikajo do glavnega, zalega Marijinega altarja. Milodonečo trijančenje zvonov in lepo glasno petje ovenčanih deklic gane vsakega kristjana. Deklice svoje venčke in mladeniči šopke svoje mečejo za altarjem v pripravi kraj. Romar prvokrat tukaj se zares čudi in šepeta za prerano umrlim pesnikom J. Virkom:

„Veš, o Marija! — Moje veselje?

Veš moje želje? — Ljubil bi te.

Zmiraj pri tebi — Hotel bi stati,

Ljubljena mati, — Zavrzi me ne!“

Vsaki dan ob času romarskem so po tri pridige, večernice in tako imenovane „rimske procesije“. Kdor pride iz verskega prepričanja na Sladko goro, ta, je-li že kedaj pobožno molil ali ne, tukaj bo to gotovo storil pred podobo Marije. Vse druge misli človeka zapusté, le edina še ostane, svojo pobožnost zvesto končati in si uslišanja izprositi. Zvečer pa, ko se rimska procesija vrača v cerkev nazaj, takrat je krasen prizor, mičen za vsacega, na stotine in stotine lučic miglja in okolo 500 deklet je ovenčanih, in petje se sliši, da začno malone od presilnih glasov ušesa boleti. Oh tukaj, pri tem prizoru se boš čudil, romar, ki si prvokrat tukaj, ako zagledaš s srebrosvetlimi solzami zalita očesa ponižno klečečih romarjev in slišiš glasno zdihovanje, ki prihaja iz dna srca!

Sedaj pa si oglejmo znotranjo cerkev. Cerkev ima 5 ličnih altarjev. Prižnica je na desni strani, kakor tudi zakristija, nad katero